

A Fővárosi Ítéltábla dr. Magyari-Horváth Ügyvédi Iroda (..., ügyintéző: dr. Magyari-Horváth Brigitta ügyvéd) által képviselt I.rendű felperes neve (....) I. rendű, II.rendű felperes neve(....) II. rendű és III.rendű felperes neve(....) III. rendű felpereseknek, dr. D. Szabó Péter Ügyvédi Iroda (..., ügyintéző: dr. D. Szabó Péter ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve(....) I. rendű és II.rendű alperes neve(....) II. rendű alperesek ellen személyiségi jogsértés megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. május 26. napján kelt, 65.P.../2016/8. számú ítélete ellen a felperesek 9. sorszám alatti fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg 15 napon belül az alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 400.000 (Négyszázezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Kötelesek a felperesek egyetemlegesen megfizetni 2.500.000 (Kétmillió-ötszázezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket az államnak külön felhívásra.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a Magyar Államnak külön felhívásra 1.500.000 forint eljárási illetéket, továbbá az alpereseknek, mint egyetemes jogosultaknak fizessenek meg egyetemlegesen 15 napon belül 750.000 forint perköltséget, áfával terhelt.

Az ítélet tényállása szerint az I. és a II. rendű felperesek a hazai fitness-ipar ismert szereplői, az I. rendű felperes nevével fémjelzett fogyókúra népszerű hazánkban. A III. rendű felperes keretein belül végzett kereskedelmi tevékenység során az I. rendű felperes által meghirdetett egészséges életmódot, testsúly karbantartását szolgáló termékek kereskedelme folyik. A fitness tevékenység végzése keretén belül DVD-k kiadására is sor került az I. és II. rendű felperesek egyéb cégei által, melynek során zenekiadók, zeneszerzők műveit használták fel a fitnessprogram aláfestő zenéjeként a szerzők hozzájárulását nem kérve.

A szerzők 2013 áprilisában jogdíjköveteléssel léptek fel, ezek közt a C... Kft., az E... Kft., az m... H... Kft., a S... M... E... M... Kft., a U... M... H... Kft., valamint az I. és a II. rendű alperesek is akként, hogy 2013. április 24-én felszólították az I. és II. rendű felperest a DVD-k forgalmazásának beszüntetésére, a felhasznált zeneművek közlésére, valamint a forgalmazott DVD-k darabszáma, terjesztői, átadási ára, gyártási költsége és reklámozás-ráfordítása vonatkozásában adatközlésre. A jogsértéssel elért gazdagodás visszatérítése iránt kártérítési igényt terjesztettek elő utalva arra, hogy ennek összege az előzetes adatok alapján elérheti a 400.000.000 forintot. Egyeztetésre hívták fel a

felpereseket, amely nem vezetett eredményre, így egyes jogosultak a hangfelvételeik jogsértő felhasználása miatt 97.252.924 forintos igénnyel léptek fel 2013. december 21-ei felszólításukban az I. rendű felperessel, illetve a C... Kft.-vel szemben, amely cég a felperesi DVD-k forgalmazója volt. Az I. és II. rendű alperesek összesített igényt terjesztettek elő 6.161.155 forint tekintetében.

2015-ben az I. rendű felperes az I. rendű alperessel szemben eljárást kezdeményezett zsarolás miatt, amellyel kapcsolatban a II. rendű alperes egy internetes posztot helyezett el.

2015. június 16-ai felszólításukban az alperesek a K... M... Kft.-vel és a V... Kft. kiadóval összefogva 201.895.280 forint meg nem fizetett jogdíj 8 napon belüli megfizetésére szólították fel az I. rendű felperest, illetve a gazdasági érdekkörébe tartozó cégeket. Ezzel egyidejűleg, 2015. augusztus 9-én büntető feljelentést is tettek az I. és II. rendű felperesekkel szemben szerzői jog megsértése miatt az engedély nélküli zenefelhasználása következtében.

2015. szeptember 30-án az alperesi jogi képviselő által képviselt három további kiadó, a T... M..., a V... és a K... M... Kft. is bejelentette a polgári jogi igényét az engedélye nélkül felhasznált zeneszámok vonatkozásában. Mindannyian az I. rendű felperes produceri minőségére hivatkozással kérték az I. rendű felperes felelősségre vonását. Ezen igényükkel kapcsolatban az alperesek a T... M..., a V... és a K... M... Kft., mint III., IV. és V. rendű felperesek mellett jelen per felpereseit alperesként perbe vonva 2015. szeptember 15-én keresetet nyújtottak be a Fővárosi Törvényszékre.

Ugyanezen napon az I. rendű alperes különféle internetes sajtóorgánumoknak egy tájékoztató e-mailt küldött „2....” címmel. Ebben arról tájékoztatta a különböző sajtóorgánumok szerkesztőseit, hogy két évvel azelőtt hatalmas sajtóvisszhangot váltott ki, hogy zeneszámok jogosulatlan felhasználása miatt lemezkiadók több száz millió forintos kártérítést követeltek az I. rendű felperestől. Utalt arra is, hogy az ügy több szálon halad előre, büntető ügy is lett belőle, miután 2013 őszén a Vám- és Pénzügyőrség 12.000 DVD-t foglalt le a szerzői és szomszédos jogok megsértése miatt indított nyomozás során. Közölte, hogy külön feljelentéssel élt alperestársával a Nemzeti Nyomozóirodához, mely feljelentést az eredeti ügghöz továbbították, ez ügyészégi szakban van a D... Járási Ügyészségen. Emellett az I. rendű alperes arról is tájékoztatta a nyilvánosságot, hogy a Btk. súlyos jogkövetkezményeket rendel a szerzői jogok megsértéséhez, ez akár 8 év börtönbüntetést is jelenthet. Közölte továbbá, hogy a peren kívüli egyeztetés sikertelen volt, ezért több jogosult is pert indított az I. és II. rendű felperesek, illetve cégeik ellen 201.000.000 forint értékben, ami 70 dalt fed le a jogosulatlanul felhasznált 390-ből, a további dalok miatt további, több száz milliós kártérítési perekre lehet számítani. Megemlítette az m..., C..., U... H... és S... igényét – a 97 milliós követelést – utalva arra, hogy a kiadók oldaláról is hamarosan megindulnak a polgári perek.

2015. szeptember 17-én 11 órára sajtótájékoztatót hívott össze az I. rendű alperes, amelyre meghívta az elektronikus levele címzettjeit. A meghívó kézbesítését követően 2015. szeptember 15. napján az I...en megjelent egy híradás a 201 milliós perlés tényéről, lényegében az I. rendű alperesi tájékoztatás szövegét közölve. Ezt követően több sajtóorgánumban a 200 milliós követelésre vonatkozó közlések jelentek meg. Az alperes az elektronikus levélben utalt a 2 évvel ezelőtti megjelenésekre, melyek az alábbiak voltak: a b...hu neve elhallgatását kérő kiadói munkatárs tájékoztatóját közölte 2013. május 8-ai írásában, a N... L... C... az n...hu oldalán tájékoztatót a 2013 áprilisában ügyvédi felszólításban megfogalmazott 400 milliós követelésről.

A felperesek ilyen előzményeket követően keresetet indítottak az alperesekkel szemben, amelyben a személyiségi jogsértés megtörténte megállapítását, és az alperesek eltiltását kérték a további

jogsértéstől, emellett 500.000.000 forintos sérelemdíj iránti igényt formáltak az I. rendű alperes elektronikus levelének címében megfogalmazott kijelentésért, a jogdíj ügy 201 milliója miatt, illetve a 8 év börtönbüntetéssel fenyegetésre vonatkozó közlést, és a kiadók 97 milliós követelésére való, az I... 2015. szeptember 15-ei számában megjelent utalást sérelmezték. Emellett a N... L... C... és a b...hu-n 2013 májusában megjelent írások 400 milliós követelésre vonatkozó részét is valótlan kijelentésnek tartották, vitatva, hogy a sajtótájékoztatóra meghívó e-mail megfogalmazásakor az alperesek perelték volna a felpereseket és 201 milliós perelt követelésük állt volna fenn. A 97 milliós követelés és a 400 milliós követelés tényét is vitatták. A börtönbüntetéssel való fenyegetettség körében a kijelentésnek a becsület csorbitására alkalmas jellegére hivatkoztak előadva, hogy nem csak a felperesek személyét, hanem gyermekeiket is sérti ez az utalás, mivel jogerős ítélet nélkül állítja, hogy a felperesek törvénytelenül jártak el zeneszerzőkkel, kiadókkal kapcsolatosan. A III. rendű felperes valamennyi közlemény vonatkozásában üzleti jóhírneve sérelmének megállapítását kérte azt állítva, hogy közvetve rá is vonatkoznak a kifogásolt tartalmak. A sérelemdíjat megalapozó, jogilag releváns tényként az I. és II. rendű felperesek arra hivatkoztak, hogy fellépéseiket többen lemondták, míg a III. rendű felperes állítása szerint részvényei értéke, illetve üzleti forgalma jelentősen visszaesett az alperesi közlést követően.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Arra hivatkoztak, hogy valamennyi kijelentés, amelyet az alperesek tettek valós. Vitatták, hogy az I. és II. rendű felperesek személyét érintő kijelentéseik a III. rendű felperesre is vonatkoztathatóak lennének, továbbá hangsúlyozták, hogy a sérelemdíj valamennyi felperes vonatkozásában eltűzött.

Az elsőfokú bíróság a keresetet nem találta alaposnak. Határozatát a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (új Ptk.) 2:42 §-ára, 2:45 §-ának (1) és (2) bekezdésére, az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 76. és 78. §-ára, a Pp. 164. § (1) bekezdésére, 206. § (1) bekezdésére, valamint a Legfelsőbb Bíróság 12. és 14. számú PK állásfoglalására alapította.

A 201 milliós követelés peres úton való érvényesítése körében kifejtette, hogy a sérelmes kijelentések 201 millió forint perletről, több száz millió forintos kártérítési igényről, és 97 milliós követelésről, valamint 400 milliós követelésről szóltak. A követelés nem kizárólagosan peres úton való igényérvényesítést jelent, ezért azt is elegendő volt az alpereseknek igazolnia az elsőfokú bíróság álláspontja szerint, hogy ilyen összegű jogdíjigényekkel felléptek személyükben ők, illetve egyéb lemezkiadók, zeneszerzők. Ezt az 5. sorszámú ellenkérelem mellékleteivel az alperesek hitelt érdemlően igazolták, így ezek a kijelentések nem valótlanok és nem is sértő tartalmúak. Annak tényét, hogy a felszólításokban megfogalmazott alperesi igény jogos-e, jelen perben a bíróság érdemben nem vizsgálhatja, csak arra lehet tekintettel, hogy erről alappal nyilatkoztak-e az alperesek. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperesek nem a felperesek személyét lejárató céllal álltak nyilvánosság elé a 2013-as első megjelentést követő 2 év elteltével 2015 őszén. E sajtótájékoztatón egyebekben megjelent az I. rendű felperes is, és bejelentette a jelen per tárgyát képező, alperesekkel szembeni igényét képező 500 milliós sérelemdíjat. E sérelemdíj megfizetésére irányuló felperesi személyiségi jogi igényt azonban az elsőfokú bíróság a kereset jogalapja hiányára tekintettel nem találta alaposnak, mert álláspontja szerint az alperesek nem fogalmaztak meg valótlan és sértő kijelentéseket a felperesekkel szemben, míg a felperesek nem igazoltak olyan jogilag releváns tény, amely 100 milliós nagyságrendű igényérvényesítést alapozna meg. Nem adtak elő olyan körülményt, ami igazolta volna, hogy az I. rendű alperesi sajtótájékoztatót követően a sajtótájékoztatóról való I...beli beszámolóval mennyiben sérült a felperesek jóhíre, ezt még csak nem is valószínűsítették. Önmagában arra való hivatkozás pedig, hogy a III. rendű felperes 2015. évi forgalmában csökkenés következett be, ennek bizonyítására nem alkalmas. Nem volt igazolt a fellépési meghívások elmaradásának ténye sem az I. és a II. rendű felperes vonatkozásában az

elsőfokú bíróság álláspontja szerint, amely egyebekben vagyoni kárigényt alapozna meg.

A keresetpontosításban megjelölt nyolc kijelentés alpereshez köthető volta tekintetében az elsőfokú bíróságnak nem merült fel kétsége annak ellenére, hogy nevét elhallgató kiadói munkatársra utaltak a 2013-as cikk szerzői. Álláspontja szerint azonban nem volt valótlan az alperesi közlés, ezért jóhírnév sértő sem lehetett.

A 201 milliós perlés és a több száz milliós igény vonatkozásában az alperesi dokumentumokat értékelte az elsőfokú bíróság, csakúgy a 97 milliós igényre vonatkozóan is, rögzítve, hogy azok okiratokkal igazolt, valós tartalmú állítások.

A szerzői jogok megsértéséhez fűzött joghátrány tekintetében kifejtette, hogy ez nem jelentette egyúttal azt, hogy a felpereseket e cselekmény elkövetésével meg is vádolták és a 8 éves börtönbüntetés kiszabására utalást tettek. Ezzel szemben arról, hogy ilyen súlyú cselekménnyel gyanúsították meg őket feljelentésükben, többek közt az alperesi károsultak is jogszerűen és valós tartalommal tájékoztatták a nyilvánosságot elektronikus levélben.

A III. rendű felperes által a blikk.hu 2013. májusi számában megjelölt kifogásolt közlemény tekintetében az elsőfokú bíróság akként foglalt állást, hogy abban ismert személyiségeként nem a III. rendű felperesre, hanem az I. rendű felperesre utaltak az alperesek, e kijelentés így az I. és II. rendű felperesekre vonatkozhat, amely ekként nem valótlan tartalmú, sértő közlés. Az I. és II. rendű felperesek bizonyítottan valóban nem fizettek jogdíjat az általuk felhasznált zeneművek után, azt pedig, hogy ezzel jogsértést követtek-e el büntető és polgári bíróságok jogosultak megítélni.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. A perköltségről a Pp. 78. §-a alapján rendelkezett, amelynek keretében a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet alapján a pertárgy értékre figyelemmel megállapított ügyvédi munkadíjat vett figyelembe.

A határozattal szemben a felperesek nyújtottak be fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan annak megváltoztatását és a kereset szerinti döntés meghozatalát kérték. Külön támadták az alperesek javára megítélt 750.000 forint perköltséget annak eltúlzottságára való hivatkozással.

Sérrelmezték, hogy az elsőfokú ítélet tényállása a szerzői jogi vonatkozású és a jelen perben nem vizsgálható alperesi igényeket megalapozott igényekként írja le több oldalnyi terjedelemben annak ellenére, hogy az elsőfokú bíróság nem volt jogosult ezek vizsgálatára e személyiségi jogi perben. A jogdíj kérdés megítélése meghaladja a személyiségi jogi per kereteit, az egyébként sem alkalmas más jogterületre tartozó vita eldöntésére, de véleményezésére sem.

Az alperesek keresetlevelüket úgy nyújtották be, hogy az az illeték megfizetése nélkül alkalmatlan volt tárgyalás kitűzésére, míg a valaha tett feljelentéseik nyomán a felperesek egyikének büntetőjogi felelősségre vonására sem került sor. Sem bíróság, sem más hatóság a felperesek felelősségét nem állapította meg. Az alperesek a médiát használják eszközül a felperesek jóhírnevének beszennyezésére szüntelen hírnévrontó magatartások tanúsításával, a bíróság pedig nem nyújt jogvédelmet a felperesek részére, ez jogállamban megengedhetetlen, különösen az Alaptörvény B. cikk (1) bekezdésére és XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésére figyelemmel.

A perléssel kapcsolatos állítások tekintetében kifejtették a felperesek a fellebbezésükben, hogy annak állítása, miszerint perelik a felpereseket az alperesek, peres úton való igényérvényesítést jelent, ez valótlan állítás, hiszen az illeték megfizetésének elmaradása és egyéb hiányosságok miatt a felperesek keresetét a Törvényszék idézés kibocsátása nélkül elutasította. A perlés tényének alátámasztására alkalmatlan egy bírósági érkeztetőpecséttel ellátott irat becsatolása, ez nem

értelmezhető akként hogy az alperesek a felpereseket perlik.

Az elsőfokú bíróság helytelenül alkalmazta a PK. 12. számú állásfoglalás II. részét és téves következtetésre jutott. Az elektronikus levél összetartozó részeit összefüggésükben értékelve alperesi részről korrekt tájékoztatás fel sem merülhet, az átlag olvasó ebből azt szűrheti le, hogy a felperesekre börtön vár, ami akár 8 év börtönbüntetést is jelenthet. E tényállítás előzetes ítéletmondást fejez ki és nem tartja tiszteletben az ártatlanság vélelmének alkotmányos alapelvét sem. Az elsőfokú bíróság nem a valóságos tartalmuknak megfelelően értékelte az állításokat, eljárása a PK. 12. számú állásfoglalásban foglaltakba ütközött, és téves következtetésre jutott, amikor nem látta megállapíthatónak a jogsértés megtörténtét.

Sérelmezték azt is a felperesek a fellebbezésükben, hogy az elsőfokú bíróság a sérelemdíj körében a felperesek által tett, a III. rendű felperes könyvvizsgálójának és gazdasági igazgatójának meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítványait elutasította, amely az ítélet megalapozatlanságára vezetett. Hangsúlyozták azonban, hogy a felpereseket ért személyiségi jogsérelem az ún. köztudomás doktrínát alkalmazva is kimutatható, az I. és II. rendű felperesek a társadalom széles körében ismert személyiségek, akikkel kapcsolatos híreket tömegek kísérik figyelemmel. A III. rendű felperes pedig egy nyilvánosan működő részvénytársaság, míg az I. és II. rendű felpereseket ért hitelrontás automatikusan a III. rendű felperesi társaságot is érinti, hiszen sikere az I. és a II. rendű felperesek sikerétől is függ.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges mértékben lefolytatta, a tényállást az így rendelkezésre álló adatok alapján helyesen állapította meg és abból helytálló érdemi döntést hozott. Döntését a perben felmerült valamennyi kérdésre kiterjedően részletesen megindokolta, az elsőfokú ítélet jogi indokait a Fővárosi Ítéltábla mindenben osztotta. Azok közül – elsősorban a fellebbezésben foglaltakra tekintettel – az alábbiakat hangsúlyozza.

Mindenekelőtt rögzíti, hogy az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését megalapozó súlyos eljárási szabálysértést a másodfokú bíróság nem látott megvalósulni.

A felperesek a fellebbezésükben a Pp. 252. §-ának (1) bekezdése alapján kérték az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezni arra tekintettel, hogy az ítéletet olyan bíró hozta, akivel szemben a törvény értelmében kizáró ok áll fenn. Ennek alátámasztásául a Pp. 13. § (1) bekezdés e) pontjára hivatkoztak, amely szerint az ügy elintézéséből ki van zárva és abban, mint bíró nem vehet részt az, akitől az ügynek tárgyilagos megítélése egyéb okból nem várható (elfogultság). Ennek ténybeli alapjaként azt adták elő, hogy álláspontjuk szerint az első fokon eljáró bíró annak a dr. B... L...nak a testvére, akire az ítélet indokolása több helyen is hivatkozik. Nevezett ügyvéd a kiadók és zeneszerzők követeléseinek érvényesítésében a 2013-as évtől kezdve eljár, és ennek keretében nyilatkozott a sajtotban.

Helytállóan hivatkoztak az alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben arra, hogy dr. Bé... L... ügyvéd a perben nem peres fél, ezért a vele való esetleges rokon kapcsolat önmagában nem alapozhat meg elfogultságot az elsőfokú bíróság oldalán. Emellett egyszerű szemrevételezéssel is megállapítható, hogy dr. B... L... ügyvéd és dr. B... R...bíró a vezetéknevüket eltérő módon írják és a rokon kapcsolat hiányáról a másodfokú bíróságnak tudomása is van. A hivatkozott elfogultságot semmilyen egyéb tény, illetve körülmény nem alapozta meg, arra a felperesek sem hivatkoztak, sem a pervezetés, sem a döntés tartalma az elfogultságra nem enged következtetni. Mindezekre

tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére nem látott okot, ezért a döntést érdemben bírálta felül, amelynek során azt megalapozottnak találta.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy míg a 2013-as sajtómegjelenésekkor a régi Ptk. volt hatályban, addig az ezt követően megjelent sérelmezett közléseket az új Ptk. szerint kellett elbírálni.

Az új Ptk. 2:42. §-ának (2) bekezdése szerint az emberi méltóságot és az abból fakadó személyiségi jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. A személyiségi jogok e törvény védelme alatt állnak.

Az emberi méltóság a személyiségi jogok anyajoga, valamennyi más nevesített személyiségi jog eredője. Ugyanakkor külön nevesített személyiségi jog, amelyet az olyan magatartások sértik, amelyek megkérdőjelezik a jogosult emberi mivoltát, illetve elmulasztják, megtagadják azt a minimális és kötelező tiszteletet, amely az embert pusztán emberi minősége alapján megilleti.

Az új Ptk. 2:43. § d) pontja alapján a személyiségi jogok sérelmét jelenti a becsület és a jóhírnév megsértése.

Az új Ptk. 2:45. §-ának (1) bekezdése értelmében a becsület megsértését jelenti különösen a más személy társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására alkalmas, kifejezőmódjában indokolatlanul bántó véleménynyilvánítás.

A (2) bekezdés szerint a jóhírnév megsértését jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó és e személyt sértő, valótlan tényről állít vagy híresztel, vagy valós tény hamis színben tüntet fel.

Hasonlóan rendelkeztek a régi Ptk. 76. és 78. §-a is, amelyek szerint a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti a becsület és az emberi méltóság megsértése, míg a jóhírnév sérelmét eredményezi különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényről állít, híresztel, vagy valós tény hamis színben tüntet fel.

A becsület és a hírnév a személy társadalmi megítélését kifejező értékítéletek összessége. A becsület megsértése akkor következik be, ha a kifejezésre juttatott értékítélet nem felel meg az ítéletalkotás közmegegyezés által elfogadott törvényeinek, logikai szabályainak. Ha a véleményt alkotó megsérti az ítéletalkotás előbb említett szabályait, az általa fogalmazott értékelés torz, következtelen, túlzó, indokolatlanul bántó, lealacsonyító, becsmérő, vádaskodó lesz. A bírálat önmagában nem jogsértő, még akkor sem ha a vélemény az érintettre sérelmes, és azzal nem is mindenki ért egyet. Jogellenessé - becsületsértővé - csak akkor válik, ha a bíráló túllépi a szabad véleménynyilvánítás határait. Ezeket a rendeltetésszerű joggyakorlás és a jóhiszeműség és tisztesség elvében foglalt követelmények képezik. Nem felel meg ezen elvárásoknak az olyan értékítélet, amely önkényes, lealázó, indokolatlanul becsmérő. A jóhírnév sérelme különösen akkor valósul meg, ha valaki más személyre sértő közlést tesz, a közlés tényállítást tartalmaz, és azzal valótlanul állít, vagy híresztel, vagy a valóságot hamis színben tünteti fel. A jóhírnév sérelmét csak a valóságnak nem megfelelő tényközlések valósíthatják meg, ezért az értékítélet, bírálat, a jóhírnév megsértését csak akkor eredményezik, ha legalább burkoltan tényállítást tartalmaznak. Ennek hiányában a közlés lehet a becsületet vagy az emberi méltóságot sértő. A személyre vonatkozó, objektíve valótlan tényállítást kifejező közlés azonban csak akkor minősül jogsértésnek, ha a közmegítélés szerint a tényállítás alkalmas arra, hogy a sértett társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolja. Az elbírálás szempontja tehát nem a sértett egyéni érzékenysége, hanem a közfelfogás. Nincs szükség azonban arra, hogy a hátrányos eredmény, a sértett társadalmi megítélésének negatív változása ténylegesen be is következzen, elég, ha arra objektíve alkalmas a hírnévrontó valótlan közlés.

Alaptalanul hivatkoztak a felperesek a fellebbezésükben arra, hogy az elsőfokú bíróság eljárása a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiumának PK.12. számú állásfoglalásába ütközött, amelyet a bírói gyakorlat az általános személyiségi jogi perekben is alkalmaz. A PK.12. számú állásfoglalás II. pontja értelmében a sajtó-helyreigazítás iránti igény elbírálásánál a sajtóközleményt a maga egészében kell vizsgálni, a kifogásolt közléseket, kifejezéseket nem formális megjelenésük, hanem valóságos tartalmuk szerint kell figyelembe venni, a sajtóközlemény egymással összetartozó részeit összefüggésükben kell értékelni, és az értékelésnél tekintettel kell lenni a társadalmilag kialakult közfelfogásra is. A helyreigazítást kérő személyének megítélése szempontjából közömbös részletek, pontatlanságok, lényeges tévedések nem adnak alapot a helyreigazításra. Annak megállapításánál, hogy megvalósult-e a jogsértés, a kifogásolt közléseket, tényállításokat a társadalmi érintkezésben általánosan elfogadott jelentésük szerint kell figyelembe venni és valóságos tartalmuknak megfelelően kell értékelni. Mindezt helyesen idézték felperesek a fellebbezésükben, arra azonban alaptalanul hivatkoztak, hogy az elsőfokú bíróság nem a valóságos tartalmuknak megfelelően értékelte az állításukat, ezért téves következtetésre jutott, amikor nem látta megállapíthatónak a jogsértés megtörténtét.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eljárása mindenben megfelelt a kialakult ítélkezési gyakorlatnak, a sérelmezett közlésekre egyenként kitért, mindegyiket elemezte, az azokból levont következtetései pedig mindenben helytállóak voltak.

A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját abban, hogy a sérelmezett kijelentések tényállítások, amelyekről az alperesek az 5. sorszámú ellenkérelmük mellékleteivel megfelelően igazolták, hogy nem valótlanok.

A rendelkezésre álló iratokból megállapítható, hogy az érintett lemezkiadók és szerzők megkísérelték peren kívül érvényesíteni igényeiket a felperesekkel szemben, ezt támasztja alá az 5/A/4. sorszám alatt csatolt ügyvédi felszólítólevél, amely az SBGK Ügyvédi Iroda nevében eljáró dr. L... Á... M... ügyvédtől származik, e levél 2013. április 24-én kelt és abban szerepel, hogy előzetes adatok alapján a hangfelvétel előállítók követelése elérheti a 400.000.000 forintot.

5/A/5. sorszám alatt csatolták továbbá az alperesek ellenkérelmükhöz a dr. B... L... ügyvéd által 2013. december 21-én írt ügyvédi felszólító levelet, amely tartalmazza a NAV Közép-magyarországi Regionális Bűnügyi Igazgatósága előtti ügyszámot is. Ebben az eljáró ügyvéd összegzi a vagyoni hátrányt táblázatba foglalva, amelyet a felperesek állított jogsértő tevékenysége az eljáró ügyvéd megbízóinak – a szerzőknek és zeneműkiadóknak – okozott. Ez összesen 97.252.924 forintot tesz ki. Ennek megtérítésére szólította fel a B... Ügyvédi Iroda képviselőjében dr. B... L... ügyvéd az I. rendű felperest és a C... Kft.-t.

Emellett csatolásra került dr. ... P... ügyvédtől származó 2015. június 16-ai felszólító levél, amelyet az I. és II. rendű alperesek, a K... M... Kft., valamint V... Kft. képviselőjében eljárva írt 201.895.280 forint + áfa összeg megfizetése iránt.

Az I. és II. rendű alperesek továbbá rendelkezésre bocsátották az I. és II. rendű felperessel szembeni feljelentésüket, amely 2015. augusztus 9-én kelt. Csatolásra került a D... Járási Ügyészségre címzett bejelentés és kérelem amely 2015. szeptember 30-ai keltű, valamint a D... Járási Ügyészség B.../2015/1-I. számú határozata is az ügy áttételéről, majd a J...Járási Ügyészség 1.B.../2015/3-I. számú áttételről rendelkező határozata. Rendelkezésre áll az iratok közt a D... Járási Ügyészség B.../2015. számú értesítése a vádemelésről, amely 2016. február 18-án kelt és azt tartalmazza, hogy

az ügyészség az irat keltének napján nyomozást rendelt el, amelynek teljesítésével a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Bűnügyi Igazgatóságát bízta meg.

Mindezen bizonyítékokból kitűnik, hogy mind a 201 milliós követelés, a több száz milliós kártérítési igény, a 97 milliós követelés, mind pedig a 400 milliós követelésről szóló közlések valóságot tükröztek. Helytállóan állapította meg ugyanis az elsőfokú bíróság, hogy a követelés nem kizárólagosan peres úton való érvényesítést jelent, ezért megalapozottan következtetett arra, hogy a sérelmezett közlések valósak voltak. A valónak bizonyult tényállításokat tartalmazó közlés nem valósít meg személyiségi jogsérelmet sem a régi Ptk. 78. §, sem az új Ptk. szabályai szerint, ezért megalapozottan került sor a felperesek keresetének elutasítására. Abban is egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal, hogy az I. és II. rendű felperesekre vonatkozó közlések a III. rendű felperesre nem vonatkoztathatók, ezért a II. rendű felperes keresete ez okból is alaptalan. Jogsértés hiányában nincs lehetőség sérelemdíj alkalmazására, ezért az e körben a felperesek által tett bizonyítási indítványok mellőzésével az elsőfokú bíróság nem valósított meg eljárási szabálysértést.

Nem volt eltúlzott mértékű az elsőfokú bíróság által az alperesek javára megállapított perköltség összege sem. Helyesen hivatkoztak az alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben arra, hogy a pertárgy értékhez képest a megállapított ügyvédi munkadíj eltúlzottnak semmiképp sem tekinthető, ezért annak leszállítására a másodfokú bíróság sem látott okot.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felpereseket a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte az alperesek oldalán felmerült, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2), (5) és (6) bekezdése, valamint 4/A. § (1) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére.

A felperesek illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt illeték viselésére vonatkozó rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. §-ának (3) bekezdés c) pontján, 46. §-ának (1) bekezdésén és a 74. §-ának (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdésén, valamint a Pp. 239. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 78. §-ának (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2016. december 1.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

. Pullai Ágnes s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: